

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/53/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812207571
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8812207571.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému K. B. - Z., nar. XX.X.XXXX, bytom O. B. XXX, o zaplatenie 908,44 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 9C 130/2012-37 zo dňa 27. 11. 2012 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania, a to z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku však nepochybne vyplýva, že záväzok žalovaný uznal dňa 15.11.2011. Pri závere o tom, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah a aj na právne úkony nadväzujúce na uzavretie zmluvy je potrebné aplikovať ustanovenia upravujúce spotrebiteľské vzťahy je zrejmé, že k uznaniu dlhu žalovaným došlo v čase, keď už bol dlh premlčaný, keď premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňa 19.2.2008, teda dňom nasledujúcim po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a pri všeobecnej trojročnej dobe podľa ustanovení Občianskeho zákonníka uplynula dňa 19.2.2011 a uznanie bolo vykonané až dňa 15.11.2011.

Uznanie záväzku žalovaným bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný, keď nie až zastrešovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Taktiež súd poukázal na to, že samotné uznanie záväzku sa v predmetnej dohode nachádza v bode 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v bode 3. označenom ako forma splatenia záväzku a to až v poslednej vete.

V zmysle § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za predpokladu, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel. Také uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, keď dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či pre skutkový alebo pre právny omyl, napr. preto, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznanie spomenuté právne následky.

Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj na výpoveď žalovaného, že dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku síce podpísal, ale nevedel o tom, že v čase podpisu tejto dohody je už nárok žalobcu premlčaný, má súd za to, že prehlásenie žalovaného o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch tak ako bolo vykonané v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 15.11.2011 nezakladá právny následok uznania premlčaného dlhu tak ako to vyžaduje citované ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka.

Keďže v danej veci začala plynúť premlčacia doba 19.2.2008, ktorá uplynula dňa 19.2.2011, no žalobca podal žalobu až dňa 27.7.2012, teda až po uplynutí premlčacej doby, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd tento jeho úkon tak ako je uvedené vyššie považoval za účinné dovolanie sa premlčania, na základe tejto skutočnosti súd nemohol žalobcovi toto premlčané právo priznať, preto súdu nezostávalo iné ako žalobu zamietnuť.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní okrem iného poukázal na to, že žalovaný podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej žalovaný uznal svoj záväzok voči žalobcovi. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožniť s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ. Ďalej poukázal na znenie dohody z čl. 3 bod 3.4 dohody, v ktorej žalovaný potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, v danom prípade nastali účinky ust. § 558 OZ, a to, že záväzok uznaný žalovaným čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom odvolací súd konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré v ostatnom odkazuje.

Na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza nasledovné.

Odvolací súd už judikoval, že konanie, akým sa žalobca dopracováva k doplnkom k zmluve, je nekalou obchodnou praktikou (č. k. 11Co 37/2012, 20Co 86/2012).

Je logické a pochopiteľné, že spotrebiteľia vítajú možnosť splácať dlh v splátkach, no je nečestné, ak sa súčasne zneužije kontraktčná situácia s cieľom predĺžiť premlčanie až na 10 rokov.

V tomto smere je dôležité poukázať na novú dôležitú skutočnosť pre judikatúru súdov, že dobré mravy, resp. konanie v rozpore s dobrými mravmi našlo svoje pozitívno-právne vymedzenie v ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Takéto praktiky sú zakázané (§ 7 citovaného zákona) a žalobca nemôže počítať so súdnou ochranou nečestného konania.

Podľa bodu 27 nálezu Ústavného súdu ČR I. ÚS 3512/11, cit.: „Ústavní soud připomíná, že již několikrát zásadu "poctivosti" v oblasti ochrany spotřebitele aplikoval, a to ve formě tzv. principu důvěry. Konkrétně v nálezu ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 3/06 (N 185/47 SbNU 429) Ústavní soud uvedl: "Ten, kdo vyvolal určité jednání, se nesmí ex post dovolávat vad jednotlivých úkonů, které sám způsobil. Uplatňování principu důvěry v úkony dalších osob při veškerém sociálním styku s nimi je základním předpokladem pro fungování komplexní společnosti (Luhmann, N.: Vertrauen. Ein Mechanismus der Reduktion sozialer Komplexität. Stuttgart 1989, str. 1). Důvěru je třeba pokládat za elementární kategorii sociálního života. Jednak vyjadřuje vnitřní postoj odrážející eticky odůvodněné představy a očekávání jednotlivých členů společnosti a z druhé strany je výrazem principu právní jistoty, který představuje jednu z faset materiálně, tj. hodnotově, chápaného právního státu, jehož ústavně normativní výraz je obsažen v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Naznačená konkretizace principu právního státu je oním principem, který působí na straně stěžovatele a proti principu autonomie vůle, kterého se dovolávají obecné soudy. Je pak primárně úkolem obecných soudů najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti." [obdobně nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)].“

Ak uznanie premlčaného dlhu do 31.12.1991 nebolo viazané na vedomosť dlžníka o premlčaní, z ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nijako nevyplývalo, aby nebolo možné uznať už premlčaný dlh (R 51/1968).

V dôsledku zmeny právnej úpravy uznania premlčaného dlhu po 01.01.1992, právne následky viažuce sa na možnosť počítania 10-ročnej premlčacej doby pri právach písomne uznaných čo do dôvodu a výšky (§ 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka) sú závislé od toho, či dlžník o premlčaní vedel alebo nie. Uznanie premlčaného práva zakladá právne dôsledky uvedené v ustanovení § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka len vtedy, ak dlžník o premlčaní vedel (§ 558 posledná veta Občianskeho zákonníka). Ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napr. že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie akékoľvek právne účinky.

Navyše odvolací súd poukazuje na výpoveď žalovaného č. I. 33 spisu, že o premlčaní nevedel ani o jeho následkoch.

Za takejto situácie odvolacie námietky odvolateľa sú neopodstatnené a odvolací súd postupom podľa § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vychádzajúc zo zásady úspešnosti odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli a neúspešný žalobca nemá právo na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.